

Carta per a tu, i per al claustre

Maria Urmeneta

A la teva classe, has tingut alguna vegada un nen o una nena que pateixi una malaltia greu que hagi requerit una llarga hospitalització? Com has abordat aquesta qüestió amb l'alumnat? Heu mantingut el vincle entre els companys i les companyes i l'infant malalt? Us heu proposat acompanyar-lo d'alguna manera? L'heu fet present a l'aula? Com heu viscut aquesta situació emocionalment? Com ho han viscut els seus companys i companyes?...

▣ **PARAULES CLAU:** aula hospitalària, malaltia, tutoria, acompanyament, educació emocional, convivència, relació entre mestre i alumne, rol del professorat.

Benvolguda amiga i mestra,

T'ho he de dir. Em cal fer-ho. Per tu, per mí, pels nens i nenes, i especialment arran del que em vas explicar ahir: de la preocupació que esteu sentint a la teva escola. Així doncs, agafo la ploma (que és per a les coses molt importants) i t'escric.

Aquest matí, m'he creuat amb infants que anaven a col·legi, amb les motxilles, amb cara de son; els uns, contents; els altres, moixos. M'he trobat també amb uns germans amb qui fa anys que coincideixo. M'he fixat en el petit. El recordo quan feia infantil i ara ja és a final de primària. La vida!

Ja he arribat a la meua destinació. He creuat la porta de l'Hospital de Sant Pau i m'he adreçat a la planta de pediatria, on es troba l'Escola per a infants, el lloc on treballo.

Allà, hi trobaré alumnes que no van a la seva escola, és l'escola la que va a ells. No duren motxilles, tot i que sospiren per dur-ne. Potser estaran mig adormits, tal vegada hauran passat mala nit a causa del malestar, dels vòmits o dels efectes de la medicació. Motius més que

FINESTRA OBERTA

Aula hospitalària | 0 a 6

suficients per la seva justificadíssima queixa. Com ho podria ser també el fet d'estar malalts, de passar-se mesos entrant i sortint de l'hospital per guarir-se. Totes aquestes criatures viuen una infància tan diferent de les que m'he trobat pel carrer!

Què els pot ajudar en aquesta època durant la qual són alumnes de l'escola hospitalària? Com a mestra, sé que puc fer-hi ben poc en segons quins aspectes, però també sé -i en sóc plenament conscient- que els puc donar suport en molts moments.

Puc normalitzar una mica la seva vida. Podem fer les feines d'escola, podem treballar perquè, quan puguin reincorporar-se al seu centre, se sentin -en la mesura del que sigui possible- al nivell dels seus companys, perquè puguin seguir el curs amb ells. No saps prou com ho arriben a valorar!

Puc mirar d'aconseguir que mantinguin el contacte amb les companyes i els companys de classe, que facin algun treball plegats, que es relacionin amb els mestres, amb els tutors.

I aquí ve el motiu de la carta.

A un dels meus alumnes, fa mesos que l'ha envaït la malaltia i ja no hi ha camí de retorn. Dies enrere, em va dir amb despit: «Saps el primer que faré, Maria, quan surti de l'hospital? Serà anar a parlar amb la meua tutora. No m'ha ajudat gens i tot aquest temps s'ha oblidat de mí, i això no es fa. Com pot ser que una professora es comporti així?».

No ho sentirà mai per boca del seu alumne. Ha mort aquesta matinada.

Que potser no se l'estimava aquesta tutora? No n'era conscient que ella representava el seu referent educatiu? No tenia temps per dedicar-li, malgrat totes les peticions que li hem fet? És que l'escola no ha vetllat per aquest alumne que vivia una situació tan adversa?

Em dol profundament dir-ho, però, des d'aquesta matinada, ja no és alumne del seu centre.

No em puc quedar amb aquest dolor dins. És més, em sento amb la responsabilitat de compartir-lo.

I t'ho he de dir, amiga mestra. Sé que no coneixies l'alumne de qui et parlo, però ahir m'explicaves que, a la vostra escola, hi ha una nena que estarà temps hospitalitzada. I ho faig per ella, per tu, pel claustre i també per mí.

No l'oblídeu! Malgrat que no vagi a classe, ella pensarà cada dia en el que ha viscut amb els companys, amb les companyes i amb els mestres, en què deureu estar fent, en la manera com aniran les coses i... No us podeu imaginar com necessita rebre notícies vostres!

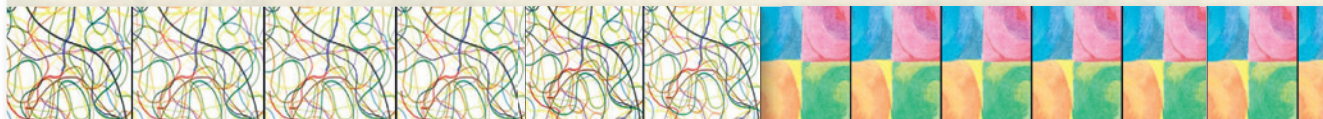
Tenir-ne serà el que podrà eixamplar el seu cor i il·luminar la seva mirada en una situació tan difícil.

A les vostres mans, i en la vostra sensibilitat, hi ha provocar aquesta llum, aquesta alegria. Confio en tu! Confio en vosaltres!

Si us puc ajudar en res, em teniu a la vostra disposició. Prou que ho saben!

Un petó,

Maria

Vivències, pensaments, emocions d'infància hospitalitzada

Hola, amics de curs,

Us escric perquè us trobo a faltar molt i per explicar-vos com he passat aquest trimestre d'estiu [...] Ja veieu que jo he tingut un estiu molt diferent del vostre.

Em sento bé, content, alegre pels 4.000 leucos.

M'han caigut els cabells, però això no fa mal.

Hola, nens i nenes i mestres, Moltes gràcies per totes les cartes. M'agraden molt. He rigut molt amb les vostres cartes. Sou uns amics molt bons. Us trobo molt a faltar. Tinc ganes de veure-us.

Podem fer un Skype amb tots vosaltres, amb tota la classe, però de veu, perquè, si em veiéssiu amb els meus pijames!

Quan m'ho han dit, m'he posat nerviós i he vomitat i tot, i m'han començat a tremolar les cames i el cos sencer d'alegria.

Podem fer una foto del pati i de la classe i enviar-me-la? Jo us faré una foto de l'habitació de l'hospital.

Estic contenta perquè ara no em punxen a les mans i molt contenta perquè va venir la mestra de la meua escola a veure'm i em va fer molta, molta il·lusió, i també una mica de vergonya. Una mica de vergonya perquè estava al llit i perquè no portava un pijama bonic...

Que treballem molt a classe? Adéu. Em contestareu la carta? Un petó per a tots. NO, millor: un petó per a cadascú!

L'escola serveix per aprendre a llegir, a escriure, a sumar, a restar, etc. Però l'escola de l'hospital, a més a més, serveix per distreure'ns, perquè passem molt de temps a l'habitació... L'escola és una de les millors distraccions que tenim a l'hospital, millor que les pel·lícules, la tele, etc.

Mai havia pensat que podria estar malalt així, com ara, ingressat tant de temps. Estar refredat uns dies a casa, sí, però això, no.

Hola, amics,

Estic bé, estic content i tinc moltes ganes de veure-us. No sé quan us podré veure... Fa dies, el meu germà em va portar les vostres cartes i els vostres dibuixos i EM VAN AGRADAR MOLT! Els tinc penjats a l'habitació de l'hospital, davant meu, i així us veig.

Els metges passen cada dia, em miren i em fan preguntes (com ara si em fa mal res) o m'expliquen si hi ha alguna cosa de nou. No em demanen si tinc ganes d'anar a casa. Jo, a vegades, també els faig preguntes, com ara, per exemple: «Com estic de leucos?».

No sé què passa fuera del hospital. Sí que sé que la gent està revolucionada per el derbi de fútbol. Solo es un partido. No sé si quiero verlo porque solo son partidos, competiciones, ganar dinero... Me gustaría que ganara mi equipo favorito, pero me da igual. Antes no me daba igual, pero ahora sí.

Jo continuaré fent classe a l'hospital per poder passar curs com tots vosaltres. Fins i tot faré exàmens!

Avui vaig a cap a casa i penso: CASA! CASA! CASA! CASA! CASA!

HEM PARLAT DE:

- Aula hospitalària.
- Acció tutorial.
- Rols del professorat.
- Educació afectiva emocional.

AUTORA

Maria Urmeneta Sanromà

Escola per a Infants. Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Barcelona
maria.urmeneta@gmail.com

Aquest article fou rebut per GUIX D'INFANTIL el mes de desembre de 2016 i acceptat el mes de febrer de 2017 per ser-hi publicat.